

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2006

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Tijdens de laatste bestuursvergadering, voor mijn vertrek naar Peru, vroegen de bestuursleden mij wat ik deze ronde hoopte te bereiken in Cusco. Een van mijn grootste wensen was om een contract rond te krijgen met de wijkpresident van Tica Tica, zodat we in de toekomst ook ons opvanghuis Inti Ñan meer mogelijkheden kunnen gaan bieden. Over het verloop van deze Peruaanse onderhandelingen vertel ik jullie meer in deze nieuwsbrief.

Mede dankzij jullie steun ontwikkelen onze projecten zich ontzettend goed en het is prachtig om te zien dat dit ook bijdraagt aan de ontwikkeling van onze niños. Voor het eerst kunnen we dit jaar uit donaties 10 jongeren een beroepsopleiding bieden. We zijn hier ongelooflijk trots op en we hopen in de toekomst meer kinderen deze mogelijkheid te bieden. Wat is er mooier dan met hun 18 jaar afscheid van hen te nemen en te weten dat zij in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien!

In deze nieuwsbrief breng ik jullie op de hoogte van mijn belevenissen met de niños gedurende mijn werkverblijf in Cusco.

*Veel leesplezier en bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*

De niños in hun speeltuin in de wijk Tica Tica.

De locatie voor Inti Ñan.

Inti Ñan

Dit jaar hoopte ik een officieel contract rond te krijgen met de wijkpresident van Tica Tica, waardoor een stuk grond in deze wijk op naam van Inti Huahuacuna komt. In de wijk Zarzuela is het ons na lang smeken bij de wijkpresident gelukt om het buurthuis voor 20 jaren gratis in bruikleen te krijgen. Dit betekent wel dat we met de regelmaat een lokaal moeten leeg ruimen voor zijn wijkvergaderingen of voor het opbaren van overledenen. In de wijk Tica Tica is dit anders. Hier zijn wij door het wijkbestuur zelf gevraagd een project als in Zarzuela te starten. De wijkpresident en het wijkbestuur steunen mijn plan om een eigen opvanghuis te bouwen. Zij schenken daarvoor de grond. Zo kunnen de wijkbewoners hun wijkgebouw weer zelf gebruiken. Fantastisch, nog even volhouden en dan hebben we het contract voor de grond bij de notaris rond.

Zaterdag 16 september 2006
Peru, zover weg en toch zo dichtbij.

De grote truc is weer gelukt! Zowel ik als mijn bagage zijn goed in Cusco aangekomen. Ieder jaar opnieuw is het weer spannend. Ook vraag ik me af of het me weer allemaal gaat lukken en of ik weer alles gerealiseerd krijg wat ik doen wil.

Mijn 'doen-lijst' is hierbij mijn steun en toeverlaat, want daarop schrijf ik door het jaar heen datgene wat we te doen hebben tijdens mijn werkverblijf. Ondanks dat ik hiermee het meest mijn Europese afkomst verraad, is zelfs Dolores al helemaal gewend aan mijn lijst. Met de regelmaat vraagt ze me wat er nog op staat en als we een klus geklaard hebben is zij degene die met een stralend gezicht zegt dat ik weer iets af kan strepen. En dat voor iemand die zelf nog nooit een agenda heeft gebruikt!

Ik heb mijn koffers volgeladen.

Voor mijn gevoel ben ik wel 2 weken bezig geweest met inpakken. Deze tijd heb ik ook echt nodig om me voor te bereiden op mijn vertrek en om naar mijn afscheid toe te leven. Wat zit een mens toch raar in elkaar. Het afscheid nemen blijft moeilijk en toch weet ik dat ik dit werk doen moet. Dit is mijn missie, dit werk geeft zoveel zin en betekenis aan mijn leven. Ik sta nog steeds versteld van de steun die ik ontvang bij de uitvoering van mijn missie. Er komen mensen, middelen en hulp op mijn pad die maken dat ons werk steeds verder kan groeien. Ook dit jaar is het weer ongelooflijk hoe geweldig ik door jullie allen gesteund ben. Ik vind dit dan ook een mooi moment om jullie intens te bedanken. Jullie zijn geweldig!

Uiteindelijk zit ik dan toch donderdagochtend weer gepakt en gezakt om 05.00 uur in de auto op weg naar Schiphol, samen met Hans en

Klaartje, mijn trouwe uitzwaaiers. Dan volgt onherroepelijk het moment van afscheid nemen, voor een laatste keer omkijken en zwaaien.

In Cusco volgt de hereniging met Dolores en haar gezin. Het is weer hartverwarmend en alsof ik nauwelijks ben weggeweest. Mijn kamer in haar '***** sterren hotel' is klaar en er ligt zelfs een ontzettend lieve welkomstkaart op mijn kamer van een vrijwilligerster die enkele maanden geleden bij ons gewerkt heeft. Het voelt geweldig!

Boris met profe Carla.

Vanochtend ben gelijk ik al aan het werk gegaan. We waren vandaag uitgenodigd door een organisatie die een schrijfwedstrijd had georganiseerd. Kinderen mochten een verhaal schrijven dat hun oma hen altijd vertelde. Ook onze kinderen hebben hieraan deelgenomen en ik zat al gelijk naast mijn stoel van trots, want een van onze jongens, Boris, heeft de derde prijs gewonnen. Hij heeft een heel mooi verhaal geschreven en kreeg als prijs drie leesboeken. Het ontroerde me ontzettend om te zien dat de tranen van blijdschap over de gezichtjes van de kinderen liepen die een prijs hadden gewonnen. Voor hen is het niet te vatten dat je zomaar drie leesboeken cadeau krijgt. Lieve mensen, mijn feest is dus alweer begonnen en vanaf maandag ga ik er weer helemaal voor.

Zaterdag, 23 september 2006.
Met een lach en een traan.

Het mooie moment kwam maandag weer, toen onze niños een voor een binnen druppelden in het project.

De niños wachten ons op bij het opvanghuis.

Ondanks dat mijn zorg altijd naar allen uitgaat zijn er toch altijd een paar niños waar ik een extra zorg bij voel. Dat zijn dan ook gezichtjes die ik gelijk mis, de kleine Jesus, Manuel en de niños Pachas.

De moeder van Jesus is met haar kinderen naar Quillabamba verhuisd. Dat zie je hier zo vaak gebeuren. Als de huurschuld te hoog oploopt en de grond te heet onder hun voeten wordt verdwijnen ze met het hele gezin als een dief in de nacht.

Jesus en Jeremia.

Jesus komt al van kleins af aan bij ons en eigenlijk was Inti Huahuacuna voor hem het enige

houvast in zijn leven. Ik vind het dan ook vreselijk dat zelfs dit hem ontnomen is. Gemiddeld gaat nu 1x per week de telefoon van het project en wordt er gevraagd of wij dit gesprek willen betalen. We weten dan bij voorbaat dat het Jesus is en wekelijks verloopt het gesprek als volgt: "Hoe is het met profe Carlita, Doly, Nestor, Cecilia y Florcita? Heeft profe Carla mijn keramiekwerkstuk bewaard en kan ze dit niet opsturen naar een postadres waar ik woon? Trouwens, dat hoeft niet, want ik kom toch weer naar jullie terug. Ze heeft het toch niet verkocht, hè? Doe iedereen de groeten, chau".

Dit vind ik vaak het moeilijkst aan het werken met deze kinderen, dat je er nooit zeker van bent dat je hen deze veilige plek kunt blijven bieden. Ook Manuel is verhuisd. Zijn alcoholische vader heeft hem naar Lima gestuurd, omdat hij daar meer kan verdienen dan in Cusco. Een kind van 13 jaar, alleen met zijn schoenpoetskistje in Lima.....daar moet ik echt niet al teveel over nadenken, want dan zou ik nog de neiging krijgen om hem te gaan zoeken. Hij is officieel afscheid komen nemen van het team met de woorden, dat hij zoveel geld gaat verdienen in Lima dat hij na zijn terugkomst in Cusco een heel mooi eigen opvanghuis kan kopen voor de niños van Inti Huahuacuna.....! Wat mis ik hem!

Juan, Lucho, Michael en Fabiola.

Michael, Fabiola, Lucho en Juan, de niños Pachas, zijn verhuisd. Dit was tenminste wat de moeder ons kwam vertellen. Vader ligt in het ziekenhuis, omdat hij tijdens een vechtpartij in zijn rug gestoken is. Moeder heeft geen werk en zij zei ons dat ze de huur niet meer konden betalen en daarom uit hun huis moesten.

Dagen hebben we dit verhaal geloofd tot we van andere kinderen hoorden dat de moeder nog steeds in dat huis woont, maar dat de kinderen

door de kinderrechter uit huis zijn geplaatst en in een tehuis zijn ondergebracht.

Gisteren zijn we overal gaan informeren en hoorden we van de kinderrechter in welk huis zij nu wonen. Tijdens onze middagpauze zijn Dolores, Nestor en ik naar dit tehuis gegaan en de blijdschap van de kinderen toen ze ons zagen was hartverscheurend.

Ze vlogen ons om de nek, wilden ons niet meer loslaten, vertelden honderduit en ik moest op mijn tong bijten om niet te huilen. De kleine Juan hing om de nek van Nestor en ook bij hem zag ik de tranen in zijn ogen. Achteraf voelt het toch heel goed dat we nu weten waar ze zijn en dat ze het goed hebben. Ze zagen er goed uit, waren trots op de werkstukjes die ze ons konden laten zien en we hebben toestemming gekregen om hen vaker in het weekend te bezoeken.

Een gelukkig weerzien met Marianne.

De volgende dag ga ik naar de school van Irma, een geestelijk gehandicapt meisje van 13 jaar. Enkele jaren geleden hebben we haar zwaar ondervoed en verwaarloosd gevonden in een schuurtje. Het meisje at zand als ze honger had, sprak geen woord en als je te dichtbij kwam schreeuwde ze moord en brand. We hebben een tante van haar bereid gevonden voor haar te zorgen. Ik heb bewondering voor deze vrouw, want ze heeft zelf 8 kinderen, een bijzonder onaangename echtgenoot die Irma eigenlijk helemaal niet in huis wil hebben en dan een kind van 13 jaar opnemen in huis dat zelfs nog niet zindelijk is. Ga er maar aanstaan! Deze tante heeft dan ook niet de financiële middelen om de school van Irma noch het vervoer te betalen. Met veel moeite heb ik een paar jaar geleden Irma op het speciaal onderwijs kunnen plaatsen en uit donaties betalen we haar scholing en het vervoer. Ik vind het dan ook belangrijk om Irma een beetje te

volgen en daar hoort ook een bezoekje aan haar school bij. Jammer genoeg tref ik Irma niet op school aan. Haar juffrouw vertelt me dat ze al een paar dagen niet geweest is. Het zit me niet lekker dat ze al dagen niet naar school komt en ik besluit om haar thuis op te gaan zoeken. Haar neef doet de deur open en vertelt dat zijn moeder enkele dagen naar een ziek familielid is en dat ze geen tijd hebben gehad om ervoor te zorgen dat Irma naar school gaat. Hij wil niet dat ik binnen kom, maar ik mag wel buiten wachten op Irma. Na ruim een half uur komt ze naar buiten. Ik weet niet wat ik zie, ze begroet me met een stralende lach en roept 'profe, profe', komt tegen me aan hangen en geeft met losse woorden antwoord op mijn vragen.

Ze is nog steeds zwaar ondervoed, maar wel veel meer mens geworden.

Wederom realiseer ik me dat je de wereld niet kunt veranderen, maar wel de wereld van een kind. En dat is enorm belangrijk. Ik beloof haar binnenkort naar haar schooltje te komen kijken en na een laatste knuffel nemen we afscheid van elkaar.

Irma samen met Marianne voor haar huis.

Wonder boven wonder lopen Dolores en ik 's middags de wijkpresident van Tica Tica tegen het lijf. Deze man probeer ik al de hele week te bereiken, maar het is een druk bezette man. Ik hoop intens voor mijn vertrek naar Nederland een contract rond te hebben, waarin is vastgelegd dat een stuk grond in de wijk Tica Tica op naam van Inti Huahuacuna staat.

Het wezenlijke verschil tussen Zarzuela en Tica Tica is dat wij door te bidden en te smeken het bij de wijkpresident van Zarzuela voor elkaar hebben gekregen dat we het buurthuis voor 20 jaren in bruikleen hebben gekregen. Dit betekent

wel dat we met de regelmaat een lokaal moeten leeg ruimen voor zijn vergaderingen of speciale activiteiten van de wijk en voor het opbaren van overledenen.

Het handvaardigheidslokaal als mortuarium.

In de wijk Tica Tica is dit anders. Hier zijn wij door het wijkbestuur gevraagd een project op te starten. Ik heb dan ook gezegd dat we niet gaan bouwen zolang ik niet zwart op wit heb dat de grond van ons is, zodat we daar een eigen gebouw kunnen bouwen. Sr. Teodulfo, de wijkpresident, geeft aan dat hij en het wijkbestuur helemaal achter mijn plan staan en hij belooft de volgende ochtend al om 09.00 'en punto' bij Inti Huahuacuna te zijn om alles rond te maken. Het klinkt bijna te mooi om waar te zijn en dat is het ook. De volgende dag komt geen Sr. Teodulfo opdagen en na hem gebeld te hebben belooft hij vrijdagochtend om 09.00 'en punto' bij ons te zijn. Jullie raden het al, er komt natuurlijk weer geen wijkpresident opdagen. Maar zo snel is hij nog niet van mij af. Na nogmaals gebeld te hebben komt hij nu echt maandagochtend. Driemaal 'Scheppersrecht' zullen we maar denken.

Inmiddels wordt het ook tijd dat ik Dr. Carlos met een bezoek ga vereren. Als ik hem een cadeau ga brengen voor zijn trouwe hulp neem ik gelijk de oma van een van onze kinderen mee, die enkele jaren geleden dagelijks naar ons toekwamen. Al dagen komt ze ons vertellen dat ze ontzettende pijn in haar maag heeft. Ze is heel mager geworden en echt depressief. Ze kan alleen maar huilen en geeft aan dat ze niets heeft om van of voor te leven. Jaren geleden heeft haar dochter haar kinderen bij deze oma op de stoep achtergelaten en verdween met de noorderzon. Deze oma heeft jaren de verantwoordelijkheid gedragen over haar kleinkinderen. Op een dag

heeft haar dochter zonder een woord van dank haar kinderen weer opgehaald, zonder nog ooit iets te laten horen. Al haar andere kinderen geven aan zelf genoeg problemen te hebben en willen niet voor hun moeder zorgen, die al jaren weduwe is. Werk kan ze niet krijgen en dit betekent in Peru dat ze geen sole inkomsten heeft. Ze kan geen eten kopen, haar huur niet betalen, niet naar de dokter. Wat een ongelofelijk triest en eenzaam bestaan. Ik schaam me bijna voor de wijze waarop ze me bedankt, alleen vanwege het feit dat ik met haar naar het ziekenhuis ga en uit jullie donaties haar onderzoeken en medicijnen betaal.

Dr. Carlos met Sra. Felicitas.

Zaterdag, 30 september 2006.

Het woord van een Peruaan.....!

Maandag om 09.00 'en punto' zitten we helemaal klaar voor ons gesprek met de wijkpresident, maar helaas weer tevergeefs. Wat blijft het toch ongelofelijk lastig om in dit land een afspraak met iemand te maken. Zelden komt men zijn afspraken na. Om niet nog meer tijd te verliezen begin ik gewoon alvast een conceptcontract op te stellen, zodat dit klaar ligt voor het geval hij nog een keertje op komt dagen. Terwijl ik driftig zit te typen komt een mevrouw met een jongeman binnen en vraagt of ze me even kan spreken. Het blijkt Tia Maria te zijn, de tante van Irma, met een jongeman. Ze wil me heel graag even zeggen dat ze weer thuis is en dat Irma weer gewoon naar school gaat. Op mijn vraag of dit haar zoon is blijkt het een neef, Fernando, te zijn, de broer van Irma. Zij blijkt niet voor 8 kinderen maar voor 10 kinderen te zorgen. Ze vertelt dat het met Irma zoveel beter gaat en dat ze zich steeds beter aanpast in huis.

Profe Carla in gesprek met Tia Maria en Fernando.

Ook Fernando heeft zij in huis opgenomen en de jongen heeft zijn middelbare school afgesloten, maar er is geen geld voor een beroepsopleiding. Een baan kan hij absoluut niet krijgen zonder diploma en hij is hele dagen bezig om zo her en der wat bij te snabbelen. Het lijkt me een zeer verantwoordelijke jongen en onmiddellijk begint er bij mij iets te broeien of we niet ook hem een opleiding kunnen bieden. Op dit moment studeren 10 van onze jongeren via het opleidingsinstituut Abaco hier in Cusco.

Dolores en Carla voor het opleidingsinstituut.

Zij doen een opleiding Hoteleria en worden ook begeleid in het vinden van een baan na hun studie. Het is zo fantastisch dat zij uit donaties deze studie kunnen volgen en het zou geweldig zijn als deze jongeren na hun studie een baan zouden vinden. Op mijn vraag of dit iets voor Fernando zou zijn begint hij helemaal te stralen en ik beloof hem om te bekijken of ook hij aan dit programma deel kan gaan nemen.

Tussen dit alles door werken we met de niños in de bibliotheek, het spelletjeslokaal en het handvaardigheidlokaal. Elk kind vraagt op zijn of haar eigen wijze aandacht, de kleintjes willen

vooral knuffelen en geholpen worden met hun werkjes, de basisscholieren hebben hulp nodig bij het maken van hun huiswerk en willen op zijn tijd lekker dwars liggen en pesten, de middelbare scholieren maken hun huiswerk en willen vooral hun problemen bespreken. Voor hen is Inti Huahuacuna een beetje hun hangplek.

Een gezellige hangplek.

Spontaan is het alweer vrijdag en vandaag ga ik nogmaals naar de school van Irma. Ik neem een zak snoepjes mee voor haar en haar klasgenootjes, zodat ze kan trakteren. Ik weet niet wat me overkomt. Irma springt van haar stoel af als ze me binnen ziet komen, komt met haar armen gespreid op me afgerend en gaat tegen me aanhangen.

Irma snelt mij tegemoet.

Nu komen er niet alleen enkele woorden uit, maar ze spreekt echt zinnen. Ze is apetrots op haar bezoek en deelt onmiddellijk alle snoepjes met haar klasgenootjes. Ik zie dat Irma zich ontzettend op haar gemak voelt in haar klasje, ze is vrolijk en wil alles laten zien. Wat een vooruitgang en wat een geweldige besteding van jullie donaties. Als ik weer terug naar Inti Huahuacuna

ga zegt ze heel deftig en met een stralende lach: "que te vaya bien, dat het goed met je gaat". Dit zou ik haar niet kunnen verbeteren.

Zaterdag, 7 oktober 2006. Het Peruaanse leven van alledag.

Maandag, op weg naar het project, leek het alsof Dolores en ik een lopend spreekuur hadden. We kwamen als eerste de moeder van Jesus tegen. Zij is dus helemaal niet zelf met haar zoontje mee naar Quillabamba gegaan en woont nog gewoon in Cusco. Dat dit jochie niet meer naar Inti Huahuacuna komt gaat me echt aan het hart. Zijn moeder vertelt ons dat hij bij zijn zus in Quillabamba woont en naar school gaat. Jesus en zijn 4-jarige broertje Jeremia waren altijd samen en ze spreken elkaar nu nooit meer. Ze missen elkaar vreselijk. Zijn moeder begrijpt niet dat hij ons steeds belt en dat hij zijn familie en ons zo mist. Wat in en in triest dat je een moeder uit moet leggen dat een kind zijn moeder mist als hij zo plotseling uit huis wordt geplaatst en niet wetende waarom. Hij voelt zich verlaten, in de steek gelaten. Het belangrijkste voor onze niños is dat ze zich geborgen voelen. Dat geldt voor alle mensen, ook voor ons. Alleen wij staan er niet bij stil, omdat het voor ons zo normaal is. In Nederland heeft bijna iedereen een vangnet, zeker kinderen, maar in heel veel gebieden op de wereld hebben kinderen dat niet. Als alle kinderen die alleen staan zich op de een of andere manier geborgen zouden kunnen voelen, ja, dat is wel een soort droom. Een sociaal vangnet helpt ze ook bij hun toekomst.

Zo jong en nu al verantwoordelijk voor haar broertje.

Het is voor Nederlandse begrippen niet te duiden dat er hier tienjarigen zijn die de zorg hebben voor hun jongere broertjes en zusjes, omdat hun

ouders dit niet doen of kunnen doen. Ze krijgen te maken met criminaliteit en prostitutie en kunnen dan nergens terecht. Zo is ook het leventje van Jesus. Altijd de zorg over zijn broertje, door zijn moeder al tweemaal voor S/.40,-- soles (10 euro) voor een jaar verkocht aan een boer, om te werken op het land, terwijl ze tegen ons had gezegd dat hij zolang bij een oom in Quillabamba woonde. Nu zegt ze dat hij bij zijn zus in Quillabamba woont, maar wat moeten we nog geloven? Deze kinderen hebben op deze wijze geen toekomst en opvangprojecten als Inti Huahuacuna kunnen dan proberen een 'thuis' te bieden.

Handvaardigheidsles in Inti Ñan.

's Middags ga ik naar ons opvanghuis Inti Ñan in de wijk Tica Tica. Het is heerlijk om te zien hoe profe Vilma hier de scepter zwaait. De kinderen vermaken zich ongelofelijk goed, doen spelletjes, bouwen blokkenhuizen, zitten te breien en bij mijn afscheid krijg ik nog een prachtige dans opgevoerd. Een moeder zit met haar baby in haar armen met de kinderen mee te spelen, er zijn kinderen buiten aan het voetballen. Het hele opvanghuis leeft! Vorige week heeft ook Vilma al gevraagd of zij een kleine begroting in mag dienen, in de hoop dat ik ook voor haar niños donaties gevonden zal krijgen. Zij wil ook heel graag deze kinderen om de dag een maaltijd geven, het glas ligt uit de voordeur en het waait daar zo hoog in de bergen erg koud. Natuurlijk maak ik van de gelegenheid gebruik om het stuk grond te inspecteren dat de wijkpresident eventueel op naam van Inti Huahuacuna wil laten zetten. Op dit stuk grond staan speelwerkhuizen. Het is gedeeltelijk een berg en de grond zal dus afgegraven moeten worden. Het lijkt me een aanzienlijke plak grond, waar we een behoorlijk opvanghuis op zouden kunnen bouwen.

Het stuk grond dat we in eigendom krijgen.

Maar zover is het nog lang niet. Eerst zal dit contract bij de notaris ondertekend moeten worden en dan zullen we nog eens aan de financiële middelen moeten zien te komen om de bouw van een nieuw opvanghuis te kunnen betalen. Mochten we dit ooit kunnen realiseren wat zal het dan een voordeel zijn dat niet de wijk bepaalt wat er in het gebouw gebeurt, maar wij zelf. Wat zou het fantastisch zijn als we ook nog ooit in Zarzuela een gebouw voor onszelf hebben. Ik durf bijna niet uit te rekenen hoeveel jaren ik nog heb tot mijn pensioen, want ik vrees dat ik tijd tekort zal komen.

Fernando.

Donderdag belt Tia Maria, de tante van Irma en Fernando, ons op. Ze geeft aan dat haar neef echt heel graag een studie wil gaan volgen. Nog geen half uur later belt Fernando ons zelf op en we maken een afspraak voor as. maandag om alles rond te maken, zodat hij aan een studie kan beginnen. Wat is het toch heerlijk als kinderen

zo gemotiveerd zijn om iets van hun toekomst te maken.

We hebben een groep oudere jongeren die met zoveel trots steeds na hun examen hun goede punt met ons komen delen. Helaas hebben we ook een jongen, Jhobert, die het na drie weken al af heeft laten weten. Vandaag kwam ik hem op de markt tegen en ik heb een zeer serieus gesprek met hem gehad. Hij bedacht allerlei excuses, maar wat ik duidelijk voelde is dat hij gewoon totaal niet gemotiveerd is om te knokken voor zijn toekomst. Dit is zo vreselijk jammer.

En voor we er erg in hebben is het alweer vrijdag. Wat vliegen de dagen!

Lady krijgt dagelijks een warme maaltijd.

Rond het middaguur ga ik met onze kinderen mee, die dagelijks uit donaties een maaltijd krijgen in de gaarkeuken. Als de groep kinderen erg groot is koken wij zelf voor hen, omdat dit voordeliger is. Maar als de groep kleiner is gaan ze in een restaurant in de wijk eten. Ik wil graag een keertje zien of ze een voedzame maaltijd krijgen. Het restaurantje ziet er keurig uit en de eigenaar is net de soep aan het serveren. Honger hebben blijft toch iets wat een mens een hele dag achtervolgt, dat is iets wat je niet kunt vergeten, wat je ook aan het doen bent. Onvoorstelbaar, er zitten daar kinderen van ons die in de afgelopen jaren totaal niet gegroeid zijn en wat genieten ze van

hun eten. Ik vind het bijna gênant dat ik daar sta te kijken en van hen een foto maak, maar zij storen zich nergens aan en eten gestaag door.

Zaterdag, 14 oktober 2006
Een heel warm onthaal.

Zondag was het zover, de dag dat de nieuwe vrijwilligster Fleur in Cusco zou aankomen. Zowel letterlijk als figuurlijk werd het een warm onthaal. Voor het eerst scheen de zon de hele dag en wat is er mooier dan aan te komen in het Andesgebergte in de stralende zon. Dolores en ik stonden al tijdig aan het raam van de ontvangsthal, om zeker de aankomst van Fleur niet te missen. Iedere keer is het voor Dolores weer spannend om te zien wie er op het pad van Inti Huahuacuna komt. Het was dan ook prachtig om de reactie van Dolores te zien en te horen. Op het moment dat Fleur in beeld kwam en we elkaar door het glas begroetten keek Dolores me onmiddellijk aan en zij vol vertrouwen:

Fleur kort na haar aankomst in Cusco.

"Het voelt goed, Marianne, wat een open en vrolijk gezicht heeft Fleur. Wat zal ze veel voor onze niños kunnen gaan betekenen". Steeds raakt het me weer dat jonge mensen zichzelf gratis en belangeloos willen inzetten voor de kansarme kinderen van deze wereld. Ze moeten hun geliefden achterlaten, geld investeren in het feit dat ze als vrijwilligster gaan werken met deze kinderen en ik hoop dan ook intens dat het werken met onze niños ook Fleur iets gaat brengen.

Vrijdagochtend om 09.00 uur is ons voetbalteam uitgenodigd voor een voetbalwedstrijd tegen andere projecten. Profe Nestor is de coach van ons team en het is altijd prachtig om te zien hoe geweldig hij dit team begeleidt en hoe zeer de jongeren op hem gesteld zijn. Nestor heeft een

natuurlijk talent om met de jongeren om te gaan en ze vertrouwen hem vaak hun lief en leed toe. Ik vind het ontzettend jammer dat ik die ochtend al afspraken heb en helaas dus niet naar de voetbalwedstrijd kan gaan kijken.

Een van onze stervoetballers is Boris, een jongen van 14 jaren. Normaal gesproken loopt hij de benen onder zijn lijf uit, maar helaas is hij de laatste tijd vooral 's ochtends ontzettend moe. Toen Boris me zijn verhaal vertelde heb ik hem echt even aan zitten kijken of hij me soms in de maling nam. Later hoorde ik van Nestor dat ook dit verdrietige verhaal helaas waar is. De vader van Boris heeft het gezin al jaren geleden verlaten en de moeder is enkele maanden geleden naar de jungle vertrokken, omdat ze daar beter de kost kan verdienen dan hier in Cusco. Ze heeft het hele gezin meegenomen, behalve Boris. Ze vindt dat hij groot en wijs genoeg is om zelf zijn kost hier in Cusco te verdienen en sindsdien woont hij eenzaam en alleen in een kamertje hier in de wijk Zarzuela.

Boris aan het knutselen.

Na heel lang zoeken heeft hij sinds vorige week een baantje in een bakkerij gevonden en moet dus hele nachten brood bakken. Vandaar dat hij overdag nauwelijks aanspreekbaar is. Het resultaat is dat er van zijn scholing ook niets terechtkomt. Er is een Indiaans

spreekwoord over het leren kennen van iemand of zijn levensomstandigheden: je zou daarvoor een mijl moeten lopen in de sandalen van die persoon. Een ding weet ik zeker, dat ik nog weinig sandalen hier heb gezien waar ik graag een mijl in zou willen lopen. Het is me zonder die ervaring al meer dan duidelijk dat ik nooit met hen zou willen ruilen.

**Zaterdag, 21 oktober 2006.
Nederland, toch heel ver weg.....!**

Lieve mensen, op dit moment voel ik pas dat Nederland veel verder weg is dan ik normaal gesproken in de gaten heb. Eerlijk gezegd zijn mijn dagen hier zo intens gevuld, dat ik 's avonds na het werk moe maar voldaan keurig om 21.30 mijn bed in rol, om de volgende ochtend weer aan de gang te gaan. Nu is dit anders, op dit moment zou ik zo graag even op en neer naar Nederland willen reizen. Afgelopen zaterdag heb ik van Hans het intens trieste bericht gekregen dat mijn broer slokdarmkanker heeft. Vorig jaar zijn kort na elkaar onze beide zussen aan kanker overleden en nu moet mijn broer en zijn gezin dit zware traject gaan bewandelen om te kijken wat de medici voor hem kunnen betekenen. Wat voelt het fout voor mij om niet even naar hen toe te kunnen gaan, zodat zij weten dat ik er voor hen ben en met hen meeleef. Het maakt me ontzettend onrustig, want ik ben een mens die dingen op een rijtje krijgt door te handelen en niet door machteloos af te gaan zitten wachten. Gelukkig heb ik hen kunnen mailen en al mijn hoop is er nu op gevestigd dat ze de tumor operatief kunnen verwijderen. Dagelijks brand ik op ons kantoortje een kaarsje voor hen om hen een beetje 'verlichting' te geven.

Dagelijks een brandend kaarsje.

Vuur symboliseert voor mij het leven. Kaarsjes zijn voor mij een metafoor voor hoop, voor blijven geloven in het leven. En dat is wat ik zo intens hoop voor mijn broer en hier wil ik dus voor blijven gaan.

Maandagmiddag heb ik een afspraak bij het Instituto Abaco, waar 10 van onze jongeren een opleiding Hotelaria volgen. Deze dag beginnen de lessen 'Barkeeping' en gaan zij leren hoe ze cocktails moeten maken.

Naast het lesgeld moeten we ook alle flessen alcohol betalen, die ze voor deze les nodig hebben. Om beurten moeten ze een cocktail in elkaar shaken. Het is prachtig om te zien hoe ze verplicht zijn om alles met een tang aan te pakken. Zelfs het rietje dat in de cocktail komt te staan moeten ze er met een tang inzetten en met de tang ombuigen.

Jesus mixt een cocktail.

Dit is echt de kroon op ons werk, het feit dat we deze jongeren op deze wijze een toekomst kunnen bieden. Als ze deze opleiding hebben afgesloten kunnen wij hen met een gerust hart de wijde wereld in laten gaan, dan zijn ze klaar bij Inti Huahuacuna en kunnen zij hopelijk in hun eigen levensonderhoud voorzien. 'Que suerte', 'Wat een geluk!' Als ze na de les naar het opvanghuis komen zijn onze plagerijtjes natuurlijk niet van de lucht. Heel bezorgd vragen we of ze geen hoofdpijn hebben en of ze nog helder kunnen denken, want dat zulk een lessen wel het concentratievermogen beïnvloeden. Met een stralend gezicht kijken ze ons aan en wat hen betreft is deze les voor herhaling vatbaar!

We eindigen de dag met een teamvergadering. Ieder teamlid deelt de wetenswaardigheden van zijn lokaal met de andere teamleden en speciale

probleemgevallen worden besproken. Vandaag bespreken we o.a. de problemen van Cesar, een van onze jongeren.

Cesar speelt panfluit als tijdverdrijf.

Cesar is een erg eenzame jongen en profe Nestor komt met de vraag of het mogelijk is dat Inti Huahuacuna zijn middelbare school betaalt. Zijn ouders leven gescheiden en de moeder van Cesar heeft hem, om voor ons onduidelijke redenen, een tijdlang het huis uitgezet. In die periode heeft Cesar in de nachtopvang voor straatkinderen doorgebracht en is daar helaas in aanraking gekomen met jongens die terrokal snuiven.

Cesar zat op een particuliere school, maar tijdens zijn verblijf in die nachtopvang is hij niet meer naar school gegaan. Zijn vader weigert het achterstallige schoolgeld te betalen. Hierdoor wordt Cesar op geen enkele andere school toegelaten. Dagelijks lummelt hij nu een beetje bij ons rond, hangt wat op straat en leeft dus wederom in een omgeving vol risico's. Wat is het dan moeilijk om een keuze te maken. Door kinderen te helpen investeren we letterlijk in een betere wereld en in een toekomst voor alle kinderen. Maar waar ik aan de andere kant voor wil waken is dat wij de taak van deze ouders overnemen, waardoor zij geen enkele verantwoordelijkheid meer hoeven te dragen. Voor mijn gevoel heeft de vader de financiële mogelijkheden om de school voor zijn zoon te betalen en we hebben teveel kinderen wiens ouders absoluut niet in deze positie verkeren. Op zulk een moment moeten we dan toch besluiten dat we de zorg terug leggen bij de ouders en dat we helaas de financiën niet hebben

om voor Cesar een particuliere opleiding te gaan betalen.

's Avonds in bed realiseer ik me dan goed dat hiermee weer een jong leven kansloos is. Zo vaak word ik hier geconfronteerd met de hardheid van het leven en mijn onmacht om hier iets aan te veranderen.

Tot en met dinsdagavond heb ik iedere dag opgebeld naar Sr. Teodulfo, de wijkpresident van Tica Tica. En wat schetst mijn verbazing, op woensdagochtend om 09.00 uur komt hij onaangekondigd in ons opvanghuis binnenwandelen met een van de bestuursleden van de wijkraad. We krijgen van de wijkraad officieel een stuk grond toegewezen, waar we een eigen opvanghuis op mogen gaan bouwen. We maken gelijk een afspraak om elkaar as. donderdagochtend om 09.00 uur bij de notaris te ontmoeten, zodat alles officieel bezegeld wordt.

Wat zal het een pak van mijn hart zijn als ik dit contract rond heb. Daarna begint het eigenlijke werk pas, want dan moet ik de financiën zien te vinden om een opvanghuis in deze wijk te gaan bouwen. Ik vrees dat jullie hier nog meer van gaan horen.....! Na het vertrek van Sr. Teodulfo slaken Dolores en ik een vreugdekreet, want eindelijk begint onze vasthoudendheid beloond te worden. Dit is werkelijk te mooi om waar te zijn. Na twee jaar vragen en afwachten hebben we ineens binnen twee dagen dit contract officieel in handen.....!?!

Het officiële contract.

De rest van de middag knutselen we hard met de grotere kinderen en hebben ons voorgenomen om onze kerstklus af te krijgen. Ik vind het altijd heerlijk om zo lekker met de kinderen te gaan zitten frotten. Er komen altijd vanzelf verhalen los over hun doen en laten en Dolores en ik ge-

nieten ervan om zo ontspannen met hen te kunnen gaan zitten werken. Helaas kunnen we niet alle werkstukjes met alle kinderen tezamen maken, want we hebben ook veel hele kleintjes die helaas nog niet aan het grotere werk toe zijn.

Profe Cecilia met Lourdes.

Dat vind ik nog wel eens jammer, dat we te weinig personeel hebben om met de allerkleinsten te knutselen op hun niveau.

Woensdagochtend toveren we het handvaardigheidslokaal om tot kapsalon.

Angela, het dochttertje van Dolores, krijgt regelmatig wiskunde bijles van een wiskunde lerares. Op een avond sprak de lerares me aan, omdat ze benieuwd was naar wat mij naar Cusco had gebracht. Toen ze hoorde van ons werk met de niños van Inti Huahuacuna vertelde ze dat ze naast wiskunde lerares ook kapster is.

De kinderen krijgen gratis een knipbeurt.

Heel eerlijk vertelt ze dat ze hetzelfde leven geleid heeft als onze niños en ze wil dolgraag iets betekenen voor onze kinderen. Ze stelt voor dat ze met enkele kappers gratis de haren van onze

kinderen wil komen knippen. Deze ochtend staan er om 09.00 uur 3 kapsters voor de deur en het is prachtig om te zien hoe onze niños zich laten verwennen. Dit is voor hen een ongelooflijke luxe, want normaal gesproken komt er aan het knippen van hun haren geen kapster te pas. Dit is toch altijd de slagroom op ons Peruaanse taartje, het feit dat ook de eigen bevolking zich inzet voor deze kansarme kinderen.

Donderdag heb ik lekker de tijd om met de kinderen aan tafel te gaan zitten om een spelletje te doen. In het spelletjeslokaal kan ik echt intens genieten van het kijken naar het spel van de kinderen. Van een donateur hebben we twee poppen gekregen, met allemaal gebreide kleertjes erbij. De niños zijn er dol gelukkig mee en er wordt nu onafgebroken 'vadertje en moedertje' gespeeld.

Een lief moedertje met haar nieuwe babypop.

Zo mooi om te zien hoe ze hun eigen wereldje creëren onder een tafel, van blokken een keukentje bouwen, hun 'baby' in een blokkenbedje leggen. Als ik dit zo zie wil ik zo graag wat meer specifiek speelgoed voor de allerkleinsten hebben. Een mooi keukentje met allemaal keukenspulletjes, een winkeltje, nog een paar 'baby's' erbij, een poppenbedje enz. Maar ik realiseer me tegelijkertijd dat een mens iets te wensen moet houden.

Wat vliegen de dagen hier en wat is het snel weer vrijdag. Vandaag gaan Fleur, Dolores, Vilma en ik op pad om spullen in te slaan voor ons opvanghuis Inti Ñan. Heel voorzichtig willen we ook meer steun bieden aan het werk van Vilma en het wordt ook tijd dat Fleur kennis gaat maken met de niños van de wijk Tica Tica. Daarom besluiten we om die middag daar naar toe te gaan, zodat Fleur ook voortaan op toer-

beurt met deze kinderen kan gaan werken. Ik weet dat Fleur hier een heel ander project gaat zien dan ons opvanghuis in de wijk Zarzuela. Hier staan we aan de basis van ons werk, terwijl we al bijna 7 jaren werken met de niños in het opvanghuis Inti Huahuacuna. De kinderen zijn helemaal blij met onze komst en we worden dan ook rijkelijk met snotkusjes beloond.

Er zijn vandaag 49 kinderen in het lokaal en ik besef heel goed dat dit voor Vilma eigenlijk onbegonnen werk is. In de toekomst zullen we echt een extra kracht aan moeten nemen, die Vilma gaat assisteren in dit opvanghuis. Op dit moment gaat iedere dag een van de teamleden van Inti Huahuacuna naar Inti Ñan en ik ben dan ook ontzettend blij dat ook Fleur zich voor deze niños in gaat zetten.

Fleur speelt memorie met een van de kinderen.

Zaterdag, 28 oktober 2006. De tijd begint te dringen.

Tijdens het weekend realiseer ik me ineens dat mijn eindstreep hier in Cusco alweer beetje bij beetje in zicht begint te komen. Ik heb nog maar een kleine twee weken te gaan en dat betekent dat ik zoetjes aan moet beginnen met het regelen van de laatste zaken, zodat ik bij thuiskomst weer tien maanden vooruit kan met mijn werk.

Maandag gaan we voor een bespreking naar Inabif. Dit is een organisatie van de regering en zij werken ook met kansarme jongeren. Helaas heeft de regering het programma van Inabif ingekort en mogen zij geen straatwerk meer doen. Wij hebben een groep van 35 jongeren van hen overgenomen en we willen ook deze kinderen onderwijs gaan bieden. Wij hopen via Inabif een lokaal ter beschikking te krijgen om les te geven aan deze jongeren, aangezien zij nu geen onder-

wijs genieten omdat zij altijd op het kerkhof van de wijk Almudena werken. Almudena is ook een zeer gevaarlijke achterstandswijk. Dagelijks werken de kinderen op dit kerkhof om de graven schoon te houden.

Het kerkhof van de wijk Almudena.

Het koper wordt gepoetst, het glas gesopt en de bloemen worden verzorgd. De nabestaanden belonen dit met een kleine betaling en daar leven deze kinderen van. We beseffen heel goed dat, als we deze kinderen een studiemogelijkheid bieden aan de andere kant van de stad, zij nooit zullen komen. We willen dus een lokaal hebben dichtbij het kerkhof, zodat we meer kans maken dat deze kinderen daadwerkelijk komen opdagen. Vandaag tijdens de vergadering krijgen we de officiële lijst overhandigd met de namen van de kinderen die dus voortaan niños van Inti Huahuacuna zullen zijn. Ik besluit dan ook om morgen naar het kerkhof te gaan en weer een keertje met deze kinderen te gaan praten.

De jongeren krijgen voorlichting.

Het lijkt wel weer aflossing van de wacht, want als Maria-Elena van Inabif weg is komen twee dames van de organisatie Codeni met ons praten,

Zij willen aanstaande vrijdag onze kinderen een voorlichting komen geven over seksueel misbruik. Ondanks dat wij zelf deze voorlichting op scholen geven lijkt het me leerzaam om dit een keertje door een andere, zeer ervaren organisatie, te laten doen, zodat ook wij hiervan weer kunnen leren.

Inmiddels is het donker en moeten we snel naar onze afspraak met de boekhouder. Hij heeft me beloofd zich te verdiepen in de nieuwe wetgeving wat de betaling aan de teamleden betreft. De boekhouder maakt zich hier erge zorgen over, want er staat een geldboete op van minimaal S/. 3.400,- als hij niet al deze betalingen in zijn boekhouding verwerkt heeft.

En dan is het eerste wat in mij opkomt: "Hoezo, een wet om het Peruaanse volk te beschermen, als ze vervolgens wel hun eigen volk deze enorme boete laten betalen"? In feite komt het erop neer dat de regering hun eigen zak gewoon aan het vullen is. Jullie zullen begrijpen dat ik met een vierkant hoofd naar huis ben gegaan.

Dinsdagochtend beginnen Dolores en ik met een vergadering. Aan het einde hiervan geeft Dolores aan dat ze zich realiseert dat ze zeer binnenkort mijn steun weer moet gaan missen. Ze wil me op dat moment heel graag bedanken voor alle steun die ze gedurende mijn verblijf in Cusco altijd van me krijgt. Het feit dat ik altijd mee denk over de problemen met de niños en het project, dat ik met frisse moed de slepende zaken aanpak, dat ik informeer naar haar leven en oprecht belangstelling voor haar heb is voor haar enorm belangrijk. Ze voelt zich zoveel sterker als ik er ben, doordat we er samen voor knokken om iets voor elkaar te krijgen. Het lucht ons beiden op om onze zorgen met elkaar te delen en even later kunnen we er smakelijk om lachen dat we dit alles nu eenmaal zelf op onze nek gehaald hebben. Volgens Dolores zijn we een paar 'locas', een paar 'gekken' en lachend maak ik daar voor haar toch maar 'locas buenas' van, 'goede gekken'! Uiteindelijk is het gezegde: "Wie zichzelf niet kietelt lacht nooit!"

Daarna ga ik naar het kerkhof van Almudena om een paar van de jongeren te spreken die daar werken. Wat een moeilijk leven hebben deze kinderen! Twee meisjes hebben ons vorige week getipt dat er steeds een zeer verwaarloosd kind van ongeveer 5 jaren op het kerkhof rond loopt, die ook nog de zorg heeft over haar jongere

broertjes en zusjes. Deze twee meisjes weten dat zowel de vader als de moeder van deze kinderen alcoholisten zijn en dat deze kinderen eeuwig honger hebben.

Dit vind ik zo bijzonder van deze kinderen, dat zij zich bekommeren over deze hummels terwijl ze zelf ook altijd de kost moeten verdienen op dit kerkhof. Ik praat een tijdje met de meisjes en ga vervolgens met dit kind praten. Op mijn vraag of ze ooit te eten heeft komt er uiteindelijk aarzelend uit dat ze wel eens stiekem wat geld uit de zak van haar vader kan pakken als hij zijn roes ligt uit te slapen. De vader werkt 's ochtends als sjouwer op de markt en als hij voldoende verdiend heeft vindt hij dat hij zijn neut weer mag nemen. Het kind zegt er ook nog bij dat ze er dan alleen maar een broodje van koopt en het overgebleven geld weer heel stilletjes terug stopt in de broekzak van haar vader. Dit soort verhalen gaan steeds mijn voorstellingsvermogen te boven. Ik wil gaan proberen of we voor haar een school gevonden kunnen krijgen, waardoor zij in ieder geval enkele uren per dag veilig is en iets leert. De belangrijkste les die ik hier in de loop der jaren geleerd heb, is dat alle mensen en kinderen gelijk zijn, maar helaas geen gelijke kansen in het leven krijgen.

Samen uit, ja gezellig en verdiend.

De week zit er weer op en ik heb voor vanavond een tafel in een restaurant gereserveerd om met het hele team uit te gaan eten. Altijd zijn we alleen maar aan het werken en ik denk dat het goed is om elkaar ook een keertje op een informele wijze te ontmoeten. Ook het bestuur en de boekhouder gaan mee en natuurlijk de vrijwilligster Fleur.

Het wordt een heerlijke avond en aan het einde van de avond bied ik hen een boek over Nederland aan. Al die jaren heb ik al zoveel geleerd

over hun cultuur, hun volk, hun land en ik ben zo ontzettend blij dat ik deze boeken aangeboden heb gekregen door een lieve donateur, waardoor ik ons team nu ook kennis kan laten maken met ons land. Ze stralen helemaal, want het grootste cadeau dat iemand hier kan krijgen is een boek.

**Woensdag, 1 november 2006.
Ik ga op reis en ik neem mee.....!**

Dit spel speelden we vroeger altijd met onze kinderen als we op vakantie gingen. Net als onze kinderen toen sta ook ik nu in mijn kamer en weet ik dat ik weer veel te veel mee neem. Afgelopen zaterdag was mijn laatste kans om nog inkopen te doen en het is me die dag weer gelukt!

Meer kilo's mee terug dan verwacht.

Hoe dit allemaal in mijn koffers moet komen weet ik nog niet helemaal, maar het is me nog ieder jaar gelukt dus dat zal ook dit jaar wel weer goed komen.

Maandagochtend begint de dag heel goed, want we hebben voor de zoveelste keer een afspraak met Sr. Teodulfo. We hebben deze keer om 09.00 uur 'en punto' afgesproken bij de Notaris, om hem alvast op het eerste contract zijn vingerafdruk te laten zetten. Ondanks dat hij ruim een uur te laat is komt hij deze keer wel opdagen. De wijkpresident spreekt de hoop uit dat ons werk voor de niños van Inti Ñan zal groeien zoals ons werk voor de niños van Inti Huahuacuna in de loop der jaren zo prachtig gegroeid is en dat we de financiële mogelijkheden zullen vinden om een eigen gebouw te laten bouwen.

Helaas hebben we het contract net niet meer helemaal rond, want na de ondertekening moeten we al deze stukken weer naar Registros Públicos

brengen. Hier heeft men ruim een week nodig om alles vast te leggen en dan moeten we nog voor een laatste keer met de wijkpresident naar de Notaris. Deze laatste ronde heeft Dolores dus de eer om met de wijkpresident dit contract af te ronden en dan hebben we echt een geweldige klus geklaard.

Nestor bij het graf van zijn vader.

Dinsdag heb ik me voorgenomen om nog een keertje naar het kerkhof Almudena te gaan, aangezien het de komende dagen een topdrukte op het kerkhof zal zijn vanwege Allerheiligen en Allerzielen. Alle kinderen die hier werken zullen hun geluk die dagen op het kerkhof beproeven, want van deze dagen moeten zij het hebben. Nestor en Dolores gaan ook mee, omdat ook zij wat meer contact met deze kinderen willen hebben. Mijn twee vriendinnetjes staan al op de uitkijk en zodra ze me zien komen ze naar me toe hollen om te zeggen dat het kleine hummeltje van 5 jaar zojuist is weggegaan. Jammer, ik had Dolores zo graag kennis met haar willen laten maken, zodat ook zij een gesprekje met dit kind had kunnen voeren.

Nestor vraagt ons of wij even mee het graf van zijn vader willen bezoeken en hij koopt bloemen om in de nis van zijn vader te zetten. Een stoet kinderen volgt ons en ze vragen of ze mogen helpen. Het is zo geweldig om te zien hoe Nestor

met deze kinderen omgaat. Een meisje komt met emmers op haar hoofd naar hem toe en vraagt of ze water zal halen, een jongen begint het koper te poetsen. Op dat moment komt er nog een meisje bij ons staan en vraagt of wij het goed vinden dat zij een lied voor ons en voor onze overledene gaat zingen.

Olga zingt voor de overledene.

Ze heeft veel in tehuizen gewoond en van de nonnen leren zingen. Ze vouwt haar handen op haar buik en begint vol overgave een heel kerkelijk lied voor ons te zingen. Alle kinderen worden muisstil en het is onvoorstelbaar hoe eerbiedig iedereen naar haar gezang luistert. Dit veldwerk raakt me intens en wat zou ik het graag meer willen doen. Als we deze kinderen toch ook iets onderwijs zouden kunnen bieden, dichtbij het kerkhof.....! Hiervoor moeten we echt meer personeel hebben en dit komt dus op mijn droomlijst te staan. Per slot van rekening moet een mens iets te dromen houden.

Vandaag is het woensdag en hebben we vanwege Allerheiligen een vrije dag. Deze dag benut ik om jullie deze afscheidsmail te sturen en mijn koffers te pakken, aangezien ik morgen de hele dag nog vol afspraken heb staan. Het zit er weer op! Het grootste inzicht dat ik door mijn werk hier in de loop der jaren gekregen heb, is dat het

verdriet van deze kinderen echt minder wordt als je het deelt en liefde juist meer. Dat merk ik steeds in het contact met onze niños: als je veel liefde geeft, krijg je dat ook terug en dat raakt nooit op. Een klik voelen met anderen is wat het leven de moeite waard maakt. Ik heb dat thuis en in mijn werk hier en wederom besef ik dat ik een echte bofkont ben, want dit maakt me heel gelukkig. Met veel vertrouwen en een gerust hart draag ik de zorg voor onze niños mede over aan Fleur en ik hoop dat zij eind maart met een heel tevreden gevoel weer terug naar Nederland reist. Fleur, het gaat je goed!

Dolores en ik realiseren ons dagelijks dat wij dit werk nooit zonder jullie, onze donateurs en vrijwilligers, zouden kunnen doen. Mijn laatste woorden hier in Cusco richt ik dan ook tot jullie allen: wij kunnen jullie nooit genoeg bedanken, daarom doe ik dit met een woord, kort maar krachtig:

¡GRACIAS!

Een stevige omhelzing van: Dolores, Flor, Nestor, Carla, Cecilia, Vilma, Fleur, alle niños van Inti Huahuacuna en Inti Ñan en van mij, Marianne.

Met deze nieuwsbrief hoop ik jullie weer een beetje op de hoogte te hebben gebracht van mijn verblijf met de niños in het project.

Zoals jullie weten is voor mijn inzamelingsacties deze goede doelenstichting opgericht. Giften zijn aftrekbaar voor de belasting. Indien een donateur zich dmv een schenkingsakte voor 5 jaren wil binden is de aftrek het gunstigst. Indien u dit wenst, vertel ik u graag hoe dit werkt.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***girorekening 9233476
ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Mede namens het bestuur wens ik jullie een voorspoedig 2007.*

Marianne Schepers